

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kovács Mihály Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe.) felperesnek - a Máté és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű, **II.rendű alperes neve** II. rendű mindketten (címe) alperesek ellen - váltó megfizetése iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2012. november 29. napján kelt 3.G.40.064/2012/8. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperes által 9. és 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen 15 nap alatt a felperesnek 78.100 (hetvennyolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget és az államnak az illetékes állami adóhatóság külön felhívására 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alpereseket egyetemlegesen 2.250.000 forint tőke, ennek 2011. június 24. napjától számított 6 % váltókamata, és perköltség megfizetésére. Tényként rögzítette, hogy a felperes 2011. május 13-án I. rendű alperesnek 2.250.000 forint kölcsönt nyújtott, ezzel egyidejűleg állított ki az I. rendű alperes váltót erre az összegre a felperes részére, a II. rendű alperes pedig a váltó aláírásával készfizető kezességet vállalt. A váltó esedékessége 2011. június 23. napja volt. Megállapította, hogy a felperes ugyan elmulasztotta a váltó bemutatását és óvás felvételét, de a saját váltó kiállítójával és a készfizető kezessel szemben közvetlen kereseti jogát emiatt nem veszítette el. Az alapjogviszonyt kötő felek perbenállása miatt vizsgálta az alperesi kifogásokat, mely szerint az alapügylet (kölcsönszerződés) nem jött létre, illetve a váltót nem e kötelezettség, hanem egy gépkocsi átadásának biztosítékeként állították ki, a kifogást azonban alaptalannak találta, úgy ítélte meg, hogy az alperesek az e körben felhozott tényállításaikat nem bizonyították.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek jelentettek be fellebbezést. fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását

kérték. Változatlanul arra hivatkoztak, hogy kölcsönszerződés a felperes és I. rendű alperes között nem jött létre, a váltó a II. rendű alperes rendelkezésére bocsátott típusú gépjármű ellenében került kiállításra. Álláspontjuk szerint a váltón megjelölt összeg kölcsönadása esetén annak a felperes könyvelésében szerepelnie kell, ennek hiánya esetén fizetési kötelezettségük nem állhat fenn, sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság e tényre nem rendelt el bizonyítást.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben a tényállást tisztázta, azt helyesen állapította meg, a helyesen megállapított tényállásból érdemben helyes jogi következtetést is vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezésében foglaltakkal összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte az alperesek által indítványozott további bizonyítás elrendelését, a felperesi könyvelési anyag beszerzését, és a kért tanúk meghallgatását. Önmagában abból a tényből ugyanis, hogy a felperes könyvelése a váltókötelezettséget, vagy az alapjogviszonyból eredő kötelezettséget nem tartalmazza, nem következik sem a váltó hamis volta, sem az, hogy az alapjogviszony nem áll fenn. A váltó értékpapír, a Ptk. 338/A. §-a szerint az értékpapír olyan okirat, amely a benne tanúsított alanyi jogot úgy testesíti meg, hogy azt papír nélkül sem érvényesíteni, sem bizonyítani, sem átruházni nem lehet. Mindebből következően az értékpapír és az alanyi jog egymáshoz való viszonya szerint az értékpapír, mint okirat az alanyi jogot nem csak bizonyítja (deklaratív okirat), nem csak érvényességi feltétele az alanyi jog keletkezésének (érvényességi okirat), hanem az okirat az alanyi jogot mintegy megtestesíti úgy, hogy nélküle az anyagi jogot sem érvényesíteni, sem bizonyítani nem lehet. Nem terhelte ezért a perben a felperest bizonyítás arra a tényre, hogy a váltón alapuló követelése fennáll.

Az 1/1965.(I.24.) IM rendelet /Vár./ 17.§.alapján alpereseknek lehetőségük volt e perben kifogást előterjeszteni a váltó alapjogviszonyára, e körben azonban bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget. Nem bizonyították sem azt, hogy az I. rendű alperes nem kötött kölcsönszerződést, sem azt, hogy egy gépkocsival kapcsolatos ügylet alapján került sor a váltó kiállítására. E körben maga a II. rendű alperesi tényállítás - a gépkocsit előlegként kapta, eladhatta, a vételárat megtarthatta, a váltót azért kérte a felperes, hogy a gépkocsit biztosan visszavigye - is életszerűtlen volt.

Helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítást is, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság e körben felhozott indokaival is egyetért.

Alperesek fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes javára ügyvédi munkadíjat fizetni, ennek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdés alapján állapította meg figyelemmel a 4/A. §-ára is.

Az alperesek személyes illetékeljegyzési joga alapján feljegyzett eljárási illetéket a fenti jogszabály és az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján alperesek kötelesek megfizetni.

Pécs, 2013. április 24.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné Dr. Antók Éva s.k. bíró